

Hồi 26

Thúy Trang Lệ Nhân

Nửa năm qua, chàng ngộ khá nhiều kỳ duyên, chẳng phải là do trời xanh làm cái việc bồi thường sau khi đã xử trí bất công với chàng. Điều đó còn phải xem chàng có vận dụng được những kỳ duyên hay không, vì “Tái ông thất mã, đâu biết là phúc hay họa”, một người bỗng nhiên gặp quá nhiều hạnh vận cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Đất đào lên rồi lấp lại ngay nhưng rớt cuộc cũng không giống những chỗ khác. Tình cảm trong tâm linh của một người đã bị dày vò đến cùng cực, dù có tình cảm khác bồi đắp, nhưng liệu những dấu vết bị dày vò có còn lưu lại không ?

Sau khi ra khỏi cánh rừng khô, Vạn Thiên Bình bỗng nhiên quay lại nói:

- Người phải làm ký hiệu ở nơi này chứ ? Về sau khi đến lấy cũng dễ dàng hơn.

Y Phong chỉ mỉm cười rồi lắc đầu, chàng phóng mắt nhìn tứ phía, chỉ thấy hai con tuấn mã buộc ngoài rừng đang run rẩy trong gió tuyết. Chàng ra hiệu cho Vạn Thiên Bình, đoạn hai người lên ngựa rồi phóng đi như bay. Tuy đêm qua Y Phong không hề chớp mắt, nhưng lúc này ngồi trên ngựa, hàn phong tạt ào ào vào mặt, song chàng vẫn không cảm thấy mệt mỏi.

Mãi cho đến lúc trở lại Tuần Dương, chàng mới cảm thấy đói khát. Căn bản chàng không biết Vạn Thiên Bình và Tiêu Vô hẹn nhau ở Dư Châu là vì chuyện gì ? Nhưng lúc này tự nhiên chàng không thể hỏi.

Đương nhiên chàng cũng không muốn cùng Vạn Thiên Bình đến Dư Châu, thử nghĩ khi có hai Tiêu Vô xuất hiện thì cục diện sẽ như thế nào ?

Thế là chàng dừng ngựa bên ngoài thành Tuần Dương rồi nói với Vạn Thiên Bình:

- Vạn lão tiền bối ! Tại hạ còn có hẹn với mấy vị bằng hữu, nếu Vạn lão tiền bối không có chỉ giáo chuyện gì thì tại hạ xin cáo biệt tại đây.

Vạn Thiên Bình tròn xoe song mục, lão ngấm nhìn Y Phong từ đầu đến chân. Y Phong chỉ sợ lão phát hiện sơ hở trên mặt mình nào ngờ thần sắc của Vạn Thiên Bình từ từ dịu xuống, lão mỉm cười rồi nói:

- Tiêu lão đệ ! Người làm thế là không đúng rồi, chẳng phải người từng hứa là sẽ cùng lão phu đến Tây Lương Sơn đó sao ? Y Phong cảm thấy rợn người, miệng ấp úng nói không nên lời.

Vạn Thiên Bình lại mỉm cười, nói:

- Tiêu lão đệ ! Người yên tâm, người có ân với lão phu, mà bình sinh lão phu hành sự tuy hơi lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng đối với người ... Ôi ! Tiêu lão đệ cứ yên tâm đi. Hãy đi cùng lão phu, bảo đảm sẽ có chỗ tốt cho người.

Y Phong hành tẩu giang hồ đã lâu, kinh nghiệm khá phong phú, tâm trí lại rất linh hoạt, đây chính là điểm hơn người của chàng. Vừa nghe Vạn Thiên Bình nói vậy, chàng biết ngay là bản thân Tiêu Vô cũng không biết cuộc hẹn Tây Lương rốt cuộc là chuyện thế nào. Tâm ý vừa định, chàng liền mỉm cười, nói:

- Thịnh tình của Vạn lão tiên bối đối với tại hạ, tại hạ vô cùng cảm kích, nhưng quả thực là tại hạ còn có cuộc hẹn khác. Dù sa thì thanh sơn cũng bất cải, lục thủy vẫn trường lưu, ngày sau tại hạ sẽ có việc phiến đến Vạn lão tiên bối.

Đột nhiên Vạn Thiên Bình phá lên cười lớn một tràng. Y Phong gặp lão đã nhiều lần, nhưng đây là lần đầu chàng thấy Thiết Diện Cô Hành Khách cười lớn như vậy.

Nào ngờ tràng cười của lão đột nhiên im bật, khuôn mặt xương xẩu lập tức trở nên lạnh như băng, lão trầm giọng nói:

- Ta hỏi người, người ước hẹn với mấy người đó trước hay là ước hẹn với lão phu trước ?

Y Phong ngớ người, chàng lại ấp úng nói không nên lời.

Vạn Thiên Bình lại trầm giọng nói tiếp:

- Nếu người ước hẹn với lão phu trước thì người phải cùng lão phu đi Tây Lương Sơn, nếu người ước hẹn với người khác trước, thế tại sao người còn hẹn với lão phu ? Không lẽ người rắp tâm muốn hí lộng lão phu chơi ?

Lão ngừng một lát rồi tiếp lời:

- Nên biết chuyện người cứu lão phu ở Vô Lương Sơn, chẳng qua là ngẫu nhiên thôi, nếu người vì chuyện đó mà muốn giỡn mặt với lão phu là người không biết cân nhắc rồi đấy, hừ ! Nên nhớ là lão phu vẫn có thể khống chế người đấy !

Y Phong thầm kêu khổ, chàng biết lần này mình gặp rắc rối to rồi, vì hạng người như Vạn Thiên Bình thì bất cứ chuyện gì cũng có thể làm được. Thật là thiên đạo trêu người, những người mình rất muốn gặp như Kiếm tiên sinh, Lăng Lâm, Tôn Mẫn, thậm chí cả Tiêu Nam Tàn, nhưng rốt cuộc chẳng gặp được ai, mà cứ gặp phải những nhân vật mình chẳng muốn thấy mặt.

Tuy nhiên chàng cũng lấy làm kỳ quái:

- "Tại sao Vạn Thiên Bình cứ nhất định muốn ta đi Tây Lương Sơn ? Có chuyện gì xảy ra trên Tây Lương Sơn chẳng ?"

Từ khi chàng gặp mẹ con Tôn Mẫn ở Hoa Sơn, mọi việc cứ tiến triển ngoại sự định liệu của chàng. Nhất thời chàng cúi đầu suy nghĩ một lát, khi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Vạn Thiên Bình đang nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lùng, lão yên lặng chờ nghe trả lời. Chàng nghĩ:

- “Đã đến nước này thì ta cứ thuận theo sự việc, may ra còn khá hơn. Dù sao ta cũng không biết tung tích của Kiếm tiên sinh và mẹ con Tôn Mẫn ở đâu để tìm, sau khi Tần muội tức giận bỏ đi, ta cũng chẳng biết nàng đi về đâu ? Thiên Tranh Giáo đã sớm khẳng định vị thế trong võ lâm, dù ta có muốn báo thù thì đó cũng không phải là chuyện trong một sớm một chiều mà thành công”.

Nghĩ đoạn chàng cảm thấy tuy mình còn nhiều việc cần làm, nhưng những việc này đều khá mơ hồ, chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

Thế là chàng gượng cười, nói:

- Vạn lão tiên bối đã nhiệt tình như vậy, tại hạ cũng đành cung kính bất như tuân mệnh.

Vạn Thiên Bình liền cười tươi, nói:

- Tiểu bằng hữu, có thể chứ ! Người yên tâm, lão phu sẽ dành miếng ngon cho người ăn, sợ rằng đến Tây Lương Sơn rồi, lão phu đuổi người xuống, người cũng không chịu xuống.

Câu này khiến Y Phong cảm thấy mù mịt như ở trong mây.

Trên đường đi, không lúc nào chàng ngừng suy nghĩ:

- “Tại sao Vạn Thiên Bình phải cùng ta đến Tây Lương Sơn ?”

Chàng vận dụng hết tâm cơ trí tuệ nhưng cũng không giải đáp được vấn đề này. Tuy nhiên, trên đường đi chàng lại biết được một chuyện, đó là Vạn Thiên Bình tuyệt đối không có ác ý với mình.

Chỉ có điều, chờ đến lúc chàng hỏi vấn đề này thì Vạn Thiên Bình mỉm cười, đáp:

- Tiêu lão đệ ! Người không cần hỏi nhiều, đến nơi người ắt sẽ biết. Dù sao thì lần này ta cho người cùng đi Tây Lương Sơn, cũng chỉ có ích, chứ chẳng tổn hại gì đối với người.

Vạn Thiên Bình giữ miệng kín như bưng, một chút bóng gió cũng chẳng chịu nói ra. Và ngữ ý dường như muốn đem lại niềm vui sướng cho Tiêu Vô, tức Y Phong.

Điều khiến Y Phong khó ứng phó nhất là trên đường đi, Vạn Thiên Bình không ngừng dò hỏi:

- Tiêu lão đệ ! Ta thấy võ công của người không tầm thường, nội công cũng có căn cơ, thế sự phụ của người là vị nào ? Thuộc môn phái nào ?

Lão lại hỏi:

- Tiêu sư đệ ! Ta thấy ngoài võ công ra, văn tài của người cũng không tệ, gia đình của người có lẽ cũng thuộc dòng dõi thư hương ? Thế lệnh tôn đường còn mạnh khỏe không ? Quê hương của người ở đâu ?

Y Phong tùy tiện trả lời những câu hỏi đại loại như vậy, đồng thời chàng thâm cảm thấy may mắn, vì trước đây hình như Tiêu Vô chưa nói cho lão ta biết.

Nào ngờ khi qua Tín Dương thì Vạn Thiên Bình lại hỏi chàng một lần nữa, đến Hợp Phì, lão cũng hỏi lại vấn đề đó. Y Phong thâm kêu may mắn bởi trí nhớ của chàng khá tốt, do đó chàng có thể trả lời đúng y như trước.

Có điều chàng không khỏi lấy làm kỳ quái, tại sao Vạn Thiên Bình lại tra hỏi gia thế của Tiêu Vô tường tận như vậy ?

Nên biết Vạn Thiên Bình suốt mười năm sống trong núi Vô Lượng, tất nhiên là lão không biết Thiên Tranh Giáo hưng thịnh, lão cũng chưa từng nghe danh Tiêu Vô, sở dĩ lão hỏi như vậy tự nhiên có nguyên nhân, chỉ có điều Y Phong không đoán ra nguyên nhân này mà thôi.

Hai người vẫn tiếp tục hành trình, ngựa bọn họ cưỡi đều là giống tốt, vì thế mà chẳng tốn nhiều thời gian đi đường. Sau nửa ngày bôn ba, cuối cùng bọn họ cũng đến được Dự Châu - Phía nam Tây Lương Sơn. Lúc này Y Phong phập phồng lo sợ, chàng thâm nghĩ:

- “Vạn nhất Tiêu Vô thật xuất hiện thì làm thế nào ?”

Nhưng trời xanh an bày chuyện này rất tuyệt diệu, nếu bọn họ nghỉ ở Dự Châu một ngày thì tất sẽ gặp Tiêu Nam Tần bị Thất Hải Ngư Tử áp giải đến, và có thể cũng sẽ gặp Tiêu Vô thật - kẻ mà không thời khắc nào quên được bảo vật của Nam Thâu Bắc Đạo. Nếu như vậy thì đương thời Y Phong sẽ cảm thấy rất khó ứng phó, và về sau sự việc tất có nhiều chuyển biến theo hướng khác, có điều sự tình lại cứ sai biệt như mặt trăng với mặt trời.

Nhưng đương thời có ai có thể ngờ được chứ ?

Do vậy, cho đến hiện tại Y Phong vẫn chưa giải đáp được vấn đề “Có chuyện gì xảy ra trên núi Tây Lương Sơn ? Vạn Thiên Bình tại sao nhất định muốn ta cùng đi đến đó ?”

Rốt cuộc chàng cũng mang theo vấn đề này lên Tây Lương Sơn. Song nếu chàng biết có nhiều chuyện xảy ra trên núi Tây Lương thì e rằng, bất luận thế nào chàng cũng không hteo Vạn Thiên Bình lên núi ...

Đại địa chuyển sang màu xám, hoàng hôn buông phủ nơi nơi ...

Y Phong mang theo nhiều nghi vấn trong lòng cùng Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình, một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong hắc đạo, lên núi Tây Lương.

Sơn đạo càng lúc càng dốc, đi chừng mấy chục dặm thì màn đêm buông phủ, không khí cũng càng lạnh hơn. Vạn Thiên Bình chậm rãi cất bước đi tới trước, vừa đi lão vừa quay lại huyền thuyên với Y Phong, tuyệt không có ý thi triển khinh công.

Bỗng nhiên lão phát tay áo và khẽ nói:

- Đi theo ta, cẩn thận một chút.

Đoạn lão tung người lướt đi về bên phải sơn đạo.

Y Phong quét mục quang nhìn tứ phía, chỉ thấy bên phải sơn đạo là một cánh rừng rậm, cây cối và dây leo chằng chịt. Hiện tại màn đêm tối đen như mực, từ ngoài nhìn vào căn bản chẳng thấy gì, chỉ có cảm giác cánh rừng này thâm sâu khôn lường. Chàng chẳng biết Vạn Thiên Bình đưa mình vào rừng làm gì, do vậy lòng tự nhiên sinh nghi hoặc. Bỗng nhiên trước mặt có ánh lửa lóe sáng, Vạn Thiên Bình vẫy tay ra hiệu cho chàng đi theo, trong tình huống này dường như Y Phong đã không thể lui bước.

Vạn Thiên Bình dùng đá đánh lửa thắp lên một ngọn đuốc nhỏ, tuy ánh sáng yếu ớt, nhưng cũng đủ thấy đường đi.

Y Phong khẽ vận chấn khí rồi theo lão ta vào rừng, con đường bọn họ đang đi cũng chính là đường mà sáng sớm ba ngày trước Tiêu Nam Tần từng đi. Có điều khi đó Tiêu Nam Tần đang hoang mang không có mục đích tìm kiếm, còn hiện tại Vạn Thiên Bình tỏ ra khá thông thuộc đường đi lối lại, trong đêm tối giữa rừng rậm mà lão chẳng hề nhầm đường, tựa như lão đã đi lại không biết bao nhiêu lần rồi.

Điều này càng khiến Y Phong nghi hoặc không thôi, càng vào sâu trong rừng, ý thức cảnh giác của Y Phong càng cao.

Đi một lúc thì Y Phong phát hiện mặt đất phủ đầy tuyết, trước mắt là rừng cây khô trơ trụi lá, ánh sao đêm rơi xuống tạo thành một khung cảnh mờ ảo. Y Phong quét mục quang nhìn ra xa, trước mắt là một vực thẳm cơ hồ không thấy đáy. Trên sườn núi đối diện có mấy phiến đá vươn ra, có thể trông thấy bóng dáng đình đài lầu các trên đó.

Nghi hoặc trong lòng chàng đã lên đến cực độ. Tuy chàng hành tẩu giang hồ đã lâu, kinh nghiệm phong phú nhưng chưa từng trông thấy nơi nào hiểm trở như vậy mà có người xây dựng lầu các. Đồng thời chàng cũng không thể đoán được dụng ý của Vạn Thiên Bình - Khi lão đưa chàng đến đây.

Bỗng nhiên Vạn Thiên Bình liếc mắt nhìn chàng và mỉm cười, nói:

- Lão đệ ! Đến nơi rồi. Năm xưa lão phu phí vô số tâm huyết mới kiến tạo được công trình này, người trong giang hồ đến được nơi này, e rằng tối đa cũng chẳng quá năm người.

Ngũ ý muốn nói rằng việc Y Phong đến được nơi này là một sự may mắn.

Y Phong chỉ gượng cười, chàng thầm nghĩ:

- “Hóa ra lâu các trên vực thẳm kia là do Vạn Thiên Bình kiến dựng”.

Ý nghĩ lại xoay chuyển:

- “Có lẽ Thiết Diện Cô Hành Khách xây dựng lâu các ở đây là để cất giấu kỳ trân bảo vật mà cả đời lão trộm được. Nhưng ...”

Chàng vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe Vạn Thiên Bình hú một tiếng dài. Thanh âm như tiếng hạc văng vẳng trên không, cao nhập vào mây trong đêm tối tĩnh mịch, thanh âm cứ vang vang mãi không dứt.

Y Phong bị tiếng hú bất ngờ của lão làm cho kinh động, lúc này chàng thấy trên khuôn mặt xương xẩu của Vạn Thiên Bình lộ xuất vẻ lo lắng sốt ruột, song mục của lão trừng trừng nhìn quá các phía bên kia.

Bất giác Y Phong chợt động tâm cơ, nên biết chàng vốn là nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, do đó chàng biết hạng người như Thiết Diện Cô Hành Khách, nếu trong phi các kia chứa trân châu kỳ bảo thì tuyệt đối lão không thể lộ xuất thần sắc như vậy. Trừ phi bên đó có dị vật hy hữu thế gian, hoặc giả là bảo vật tuyệt thế.

- “Nhưng rốt cuộc trong phi các bên đó có thứ gì ?”

Y Phong vận mục lực quan sát kỹ phi các, nhưng sau khi tiếng hú của Vạn Thiên Bình dứt, tứ bề lập tức yên tĩnh trở lại.

Vẻ lo lắng sốt ruột càng lộ rõ trên mặt Thiết Diện Cô Hành Khách, dường như lão đang lẩm bẩm nói:

- Là chuyện gì thế này ?

Bỗng nhiên lão cúi nhặt một viên đá rồi vung tay ném qua phi các. Khoảng cách giữa hai bờ chỉ mấy trượng nhưng trong đêm tối trông thấy xa diệu vợi. Y Phong thấy viên đá bay đi như sao xẹt, “cốc” một tiếng, viên đá va thẳng vào phi các. Lực đạo kinh thế hãi tục của Vạn Thiên Bình, khiến Y Phong bất giác sửng người.

Vạn Thiên Bình lại hú một tiếng nữa, lần này dường như thanh âm cao hơn trước, sự lo lắng cũng theo tiếng hú mà lộ xuất.

Bỗng nhiên trong phi các trên bờ kia có ánh lửa lóe sáng, đó là ánh đèn đung đưa trong gió, sắc diện Vạn Thiên Bình lập tức lộ vẻ vui mừng. Lão đưa ngọn đuốc lên cao rồi hươ qua hươ lại hai lần.

Chợt nghe trong phi các có tiếng reo mừng, kể đó ngọn đèn được khêu sáng lên, và chẳng mấy chốc khắp nơi trong phi các sáng rực đèn đuốc. Từ bờ bên này sang bờ bên kia, thật giống lâu các của thần tiên.

Lâu này trong giang hồ Vạn Thiên Bình luôn mặt lạnh tâm độc, nhưng lúc này lão cười tươi vui vẻ, và nói với Y Phong:

- Lão đệ ! Hãy bình tĩnh nhé ! Chờ lát nữa sẽ cho người nếm mùi vị kinh ngạc. Ôi ! Mười năm qua ta luôn nuôi ý khí tranh đấu, để bọn chúng sống cô đơn mười năm ở đây, không ngờ bọn chúng vẫn còn ở đây chờ ta.

Ngữ khí hàm chứa đầy cảm thán, nhưng Y Phong chỉ cười thầm. Bỗng nhiên chàng thấy có một thanh y mỹ nhân xuất hiện nơi lan can phi các, người này nhìn về phía Vạn Thiên Bình và vẫy vẫy tay.

Thấy vậy Y Phong bất giác kinh hãi, nào ngờ ngay lúc đó Vạn Thiên Bình phá ra cười lớn một tràng, đoạn lão vỗ vai Y Phong và nói:

- Lão đệ, người xem kìa ! Trong phi các lại là một thiếu nữ. Không ngờ ! Thật không ngờ ! Thiết Diện Cô Hành Khách ta xưa nay độc lai độc vãng, trong giang hồ có mấy ai biết ta còn có một nữ nhi ...

Lời chưa dứt thì nơi lan can phi các lại có một phụ nhân tóc búi cao xuất hiện, bà ta cũng đứng tựa vào lan can rồi vẫy tay về phía bên này.

Bây giờ Y Phong mới ngộ ra, Thiết Diện Cô Hành Khách này độc hành giang hồ, hai tay nhuộm đầy máu, nhưng lại an bài chỗ ở cho thể tử rất bí mật.

Lúc này Vạn Thiên Bình cũng không ngừng hươ hươ ngọn đuốc. Đột nhiên thanh y mỹ nhân xoay người, tả thủ giơ cao ngọn đèn lồng rồi từ từ trong phi các lướt ra. Thân pháp nhẹ nhàng ảo diệu, tình này cảnh này, trông cứ như tiên nữ từ cửu thiên giáng phàm.

Vạn Thiên Bình háng giọng rồi nói:

- Hồng nhi ! Sao lại bạo gan thế ?

Song mục của lão nhìn thanh y mỹ nhân không chớp mắt, vẻ quan tâm lo lắng lộ rõ trên khuôn mặt khô gầy. Một nhân vật được mệnh danh là “mặt sắt”, nhưng khi thấy con gái của mình, trông lão cũng giống như những bậc làm cha trên thế gian, đó là sự lộ xuất một thứ tình cảm tuy rất bình thường nhưng cũng rất quý báu.

Y Phong trầm thờ dài, chàng và Thiết Diện Cô Hành Khách đi với nhau một hành trình khá dài, nhưng đến hiện tại chàng mới thấy lão biểu lộ nhân tình. Thực ra trong võ lâm thiên hạ tuy có nhiều ma đầu luôn xưng tâm địa sâu độc thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng có mấy ai không có nhân tính như người thường trước mặt người thân của mình.

Dưới tòa phi các là một phiến đá rộng chừng hai trượng. Thanh y thiếu nữ lướt đến đầu phiến đá rồi đứng ở đó, đêm khuya gió lạnh, xiêm y của nàng tung bay trong gió như nhảy múa. Thân hình mảnh mai tha thướt của nàng cũng giống như người đang phi vũ theo gió.